

RIJÁN

IVETA PERNIŠOVÁ

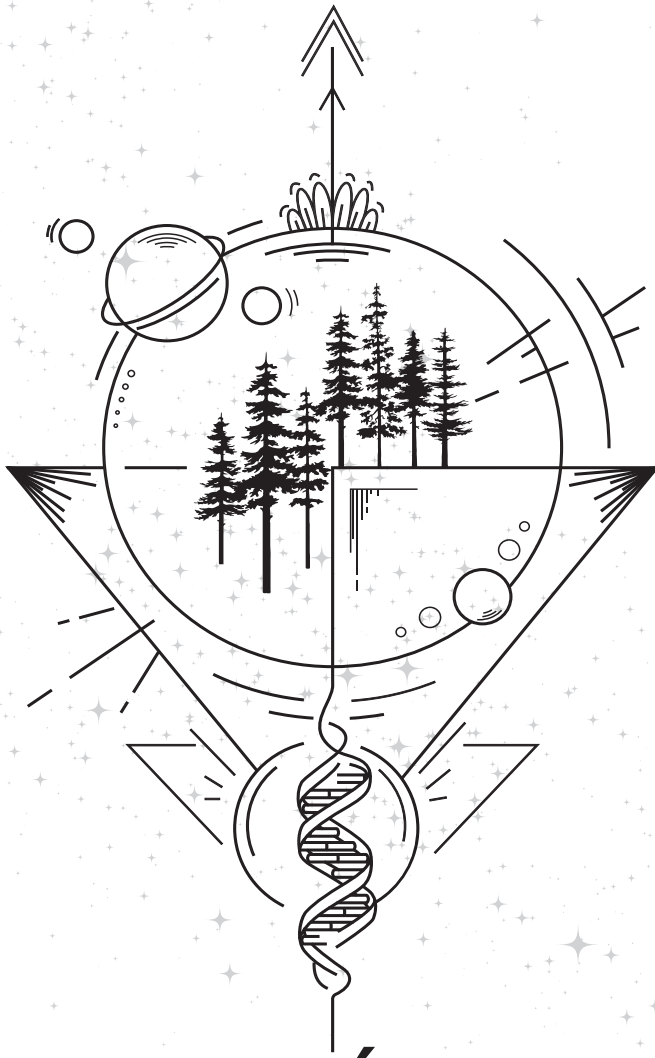
Vydavateľstvo Elist
www.elist.sk

Autor: © Iveta Pernišová
Korektúra: Mgr. Lenka Mondočková
Obálka: © Zuzi Maat
Ilustrácie: © Nikol Horáková Elist,
Vydavateľstvo: Liptovský Mikuláš
Rok vydania: 2023, prvé vydanie

Všetky práva vyhradené. Nijaká časť tejto knihy nesmie byť reprodukováná, uchovávaná v rešeršných systémoch alebo prenášaná akýmkoľvek spôsobom vrátane elektronického, mechanického, fotografického či iného záznamu bez predchádzajúceho písomného súhlasu autora, respektíve vydavateľa.

ISBN: 978-80-8197-504-2

RIJÁN

IVETA PERNIŠOVÁ

*Vilkovi, malému velkému bratovi,
aj vďaka ktorému som takou, aká som.*

*Lenke, sestre od iných rodičov,
bez ktorej by tento príbeh možno navždy zostal iba súborom v notebooku.*

PROLÓG

Po celej Valakrii a Anarchorance sa rozsvietili informačné podstavce. Hologramy sa sformovali do podoby dvojice moderátorov a ich tváre sa zjavili nielen vo vzduchu, ale i na každej reklamnej ploche. Hodiny za ich chrbtom ukazovali niečo po tretej v noci, ale v mnohých mestách zastihli správy obyvateľov počas dňa.

„Prinášame vám mimoriadne informácie z planéty Anarchorance. V tomto momente špeciálne jednotky čelia útokom po celej planéte. Skupiny Rijáncov napadli viac ako desiatku miest. Presné počty mŕtvych zatiaľ nie sú známe, ale už teraz sa hovorí o viac než dvesto obetiach.“

Kým hlásateľka Grace Avin rozprávala, jej obrys nahradil záznam takmer prázdnej ulice mesta. Na zemi ležali mŕtve telá, kamera sa nevyhýbala ani tým najviac zohaveným. V pozadí lietali nongá a pohybovali sa vojaci, z diaľky sa ozýval plač.

„Podľa vyjadrení majú vojaci situáciu už takmer pod kontrolou. Ešte zostáva eliminovať hrozby v posledných dvoch mestách,“ doplnil Gracein starší kolega Levi Garton. „Bezpečnostné zložky napriek tomu vyzývajú obyvateľov, aby sa mali na pozore a vyhýbali sa davom. Hromadné útoky ešte nemuseli skončiť.“

„O ďalšom vývoji vás budeme informovať,“ dodala Grace.

Po ukončení vstupu sa hologramy v uliciach stratili. Život sa dal opäť do pohybu, časť ľudí zamierila do bezpečia, iní pokračovali v ceste, akoby sa nič nestalo.

„Overili ste informácie o komplexe?“ otočil sa Levi ku kolegom, len čo sa vysielanie prerušilo.

„Nie,“ odpovedala jedna z asistentiek. „Ešte stále tam majú vyhlásený poplach.“

„O čom to hovoríte?“ zamračila sa Grace.

Levi k nej otočil hlavu. „Komplex s pozemšťanmi do tridsať rokov. Vraj odtiaľ zdrhlo aspoň päťdesiat ľudí.“

„Nevedie ho Bastas Maas?“

„Vedie.“

Grace pokrčila nos ako vždy, keď sa jej niečo nezdalo. „Od tých udalostí s bratom poriadne vymákol, ak mu utiekla banda pozemských školákov.“

„Z hrdinu neschopný riaditeľ,“ pritakal Levi. „Mal svojho brata radšej nechať zmrieť, ale kto mohol tušiť, ako to dopadne.“

Grace znovu pokrčila nos. „Našli ich po viac ako dvoch dňoch. Zbytočne plytvali.“

Asistentka pevnejšie zovrela tablet a nesmelo sa ozvala: „Ale Bastas Maas to zvládol a jeho...“ Myšlienku pod náporom pohľadov nedokončila. Ani jeden z moderátorskej dvojice sa na jej názor nepýtal.

„Zisti, či je to pravda. Nie sme bulvár, do správ nič neoverené nepôjde,“ prikázal jej Levi, načo žena bez slova prikývla a odišla.

„Ktovie, čo na to povie kráľovná. Časť neriatov má k začleňovacím komplexom už beztak výhrady.“ Ak by to bolo na Grace, nikdy by žiadne neexistovali. Prikláňala sa k názoru, že predstavovali zlyhanie systému, či už išlo o obyvateľov Zeme, alebo o hocijakú inú planétu. Neboli pre ňu viac než zaostalci.

Kým jej Levi stihol odpovedať, prirútila sa k nim kolegyňa s výrazom, ktorý veštil veľké novinky.

„Kráľovná bude mať úplne iné problémy.“

„Čo sa stalo?“ spýtala sa moderátorská dvojica takmer jednohlasne.

„Prepadli ďalšiu loď s vodou.“

Levi si zrudene vzdychol, jeho nadšenie opadlo. „To nie je nič nové.“

„To síce nie, ale pravidlá hry sa zmenili.“

„Čo to znamená?“

„Bezmenní pritvrdili.“

Šanca na prežitie sa zmenšovala každou minútou. Od chvíle, ako Zane poukázal na škrabanec na jej nohe, počula v hlave tikot hodín.

Boli nakazení. Akoby samotný útek z komplexu nebol dosť náročný, všetko museli skaziť Rijánci. *Umierame*. Snažila sa na to nemyslieť, ale realita jej dýchala na krk.

Zana, najproblémovejšieho člena z ich skupiny unesených, zranili a Lyrina spolubývajúca Sky s ním prišla do fyzického kontaktu. To stačilo, aby sa tiež infikovala. Neznámou premennou zostávala iba Lyra, šrám na stehne si mohla spôsobiť aj pri preskakovaní plotov. Napriek tomu jej strach našepkával desivé myšlienky, roky tréningov parkúru jej správne preskoky predsa vstúpili do svalovej pamäte. Nevedomky sa hýbala s ľahkosťou mačky, nepoužívala kolená, neťahala sa na múry ako mátoha. *Nič si nevidela, mohol tam trčať drôt alebo niečo iné! Ak by ťa škrabol Rijánci, to by si si všimla určite*. Snažila sa upokojiť logickými argumentmi, no aj tak mala pocit, že je nakazená.

Pesimista. Akoby počula Harper, svoju druhú spolubývajúcu. Pomaly nadobúdala pocit, že jej kamarátka mala pravdu.

Po všetkom, čo sa stalo, však bolo ťažké pozerat' sa na veci inak ako pochmúrne. Uniesli ich zo Zeme. Stodvadsať mladých ľudí uviazlo na cudzej planéte, a keď sa rozhodli vziať život späť do svojich rúk a pokúsili sa utiecť, mesto, v ktorom mali získať vesmírnu loď, napadli Rijánci. Útek sa zmenil na jatky, nikto z nich nebol na stretnutie s vraždiacou rasou pripravený. V panike sa roztrúsili po uliciach, vystrašení hľadali úkryty a pomoc.

Lyra, Sky a Zane sa ukrývali na dvore jedného z domov. Krčili sa v tme mimo osvetlenie a načúvali zvukom noci. Raz za čas odkiaľsi zaznel výkrik, no zvuk rijánskeho privolávania ku koristi utíchal. Nebolo počuť ani streľbu vojakov, ktorých videli prilietat' v nongách, multifunkčných dopravných prostriedkoch, no ich zbrane neboli hlučné a nemuselo to nič znamenať.

„Musíme nájsť pomoc,“ vyhlásil Zane netrzeplivo, ale bál sa vyraziť

sám. Možno umierali, ale stále mali nádej. Ak by vyliezli na ulicu a narazili na ďalšieho Rijánca, ich šesťdesiatpercentná šanca na prežitie by klesla na nulu. Stačilo jedno bodnutie do srdca.

Lyra nechcela myslieť na ich kamaráta Jamesa, ktorého telo stále ležalo niekde na ceste, prešpikované pahýľom Rijánca.

Nemysli na to. Snažila sa, no darilo sa jej to asi tak, ako premýšľať optimisticky. Niekde tam vonku mohli v kaluži krvi ležať aj jej brat a sestra.

„Na ulici niekto kričí,“ šepľala Sky, „nebudeme tam v bezpečí.“

Zane namrzené mávol rukou. Druhou si držal ranu na ramene, z ktorej sa mu stále valila krv. „To nie sme ani tu! Kým nás niekto nájde, bude po nás!“

Mal pravdu. Ich skrýša nestála za veľa a šanca, že k nim pomoc dorazí včas, bola chabá. Pri podaní protijedu rozhodovali minúty a v prípade pohltnutého zakrvaveného Zana hrozilo aj to, že skôr vykrváca.

Lyra pozrela na multifunkčný náramok na svojom zápästí. „Čo keby sme si pomoc zavolali?“

„A komu zavolaš? Sestre? Bratovi? Ak nie sú mŕtvi, skrývajú sa rovnako ako my,“ zavrčal Zane.

Navonok ho ignorovala, ale podobnými rečami jej nepomáhal. Bála sa o seba, o infikovanú Sky, nezvestnú Harper a bála sa aj o svojich súrodencov Kevina a Jane. Na jednu chvíľu bolo toho strachu až priveľa.

Sheredai jej kedysi ukázal, ako nájsť v zozname rôzne čísla. Sheredai, ktorého týždne vodila za nos, aby ho mohli použiť ako rukojemníka. Aj on bol niekde v uliciach, na rozdiel od nich ale určite vedel, čo robiť.

Siahla k náramku a zapla ho, v rýchlosti prehládávala holografický zoznam mien. *Bastas Maas*. Kontakt na riaditeľa bol verejne prístupný.

Zaváhala. Pravdepodobne mal kvôli ich úteku a zranenému synovi neriata väčšie starosti, než zdvíhať hovory od pozemšťanov. Napriek tomu to skúsila.

Hologram zjazveného riaditeľa komplexu sa zobrazil rýchlejšie, než čakala. „Rád vidím, že ste nažive.“ Znel pokojne, zatiaľ čo vôkol neho vládol ruch – výkriky, buchot, vzdialené rozhovory.

„Útek sa trochu skomplikoval,“ vyšlo z nej. Nevedela, čo iné povedať. Boli nahraní a Maas to vedel. Záchranné jednotky poslal pravdepodobne on, a keby aj nie, o útoku Rijáncovcov bol určite informovaný.

„Všimol som si. Ako vám môžem pomôcť?“

Nestihla otvoriť ústa a Zane vedľa nej skríkol: „Príďte po nás! Nájdite nás cez čipy! Potrebujem protilátku!“

Prudko sa od neho odtiahla, bála sa, aby sa jej nedotkol. K rane si tisol tričko, ktoré si vyzliekla, keď pomáhala Sky na nohy a nemohla sa jej

dotknúť priamo. Stačil jeden dotyk s infikovaným a už by nezáležalo na tom, ako prišla ku škrabancu na stehne.

„Pán Zane, mali by ste si sadnúť a upokojiť sa. Takto vám jed koluje telom rýchlejšie.“

Možno sa jej to iba zdalo, ale riaditeľ znel chladnejšie. Odťážitejšie.

„Nechcem sa upokojiť! Chcem, aby ste nás našli!“

„Neziap. Chceš, aby nás začul Rijánec?“ sykla Lyra a ešte viac sa odťahla. „Je tu viac nakazených,“ vyslovila vzápätí tichšie.

„Ak ste v bezpečí, zostaňte na mieste. Jednotky sú v uliciach a len čo zneškodnia hrozby, podajú hlásenie. Snažte sa upokojiť a nikoho sa nedotýkajte.“

Viac nepovedal a hovor ukončil. Zane zúrivo prešľapoval na mieste a Lyra mu rozumela. Toto bolo všetko? A čo si si myslela? *Že po vás hneď pošle tucet chlapov?*

Domáci im boli istotne prednejší. Oni ako unesení nič neznamenali. Potenciál, ktorý sa buď potvrdí, alebo nie. Niečo také im Maas povedal prvý deň.

„Mali by sme sa presunúť na bezpečnejšie miesto,“ povedala po chvíli nepríjemného ticha, ktoré miestami narúšal krik z okolitých dvorov. Na jednom z nich nechali omráčeného Rijánca. Bolo otázkou času, kedy sa preberie a nájde ich.

„Nevrav,“ zašomral Zane. Napriek hnevu nevyzeral práve najlepšie, stále krvácal.

Ignorovala ho a pozrela na Sky, tá sa mlčky chvela. Otočila preto hlavu späť k Zanovi, ale nevyzeralo to, že sa chystá ujať vedenia.

Lyra sa zhlboka nadýchla a vyrazila, aj keď strach sa jej držal ako kliešť. Nečujne sa zakrádala popri stene budovy, snažila sa ignorovať krik, ktorý k nim s prestávkami doliehal z rôznych strán.

Nevedela, kam ich malú skupinku viedla. Najradšej by vyliezla na strechu a skryla sa vo výškach, ale nikde nevidela cestu hore. Nie takú, ktorú by zvládla aj Sky.

Dostali sa dopredu pred akúsi obytnú stavbu a skrčili sa za riedke okrasné kríky kúsok od dverí.

„Ďalej nejdem. Maas povedal, že sa nemáme namáhať,“ vyhlásil Zane, zatiaľ čo Lyra spoza kríkov kontrolovala ulicu. Až na nehybné mŕtve telá sa zdala prázdna.

Nehádala sa. Nemali kam ísť, všetky dvory vyzerali rovnako a budovy boli uzamknuté. Zatiaľ čo Sky so Zanom si sadli na zem, ona zostala stáť a kontrolovala okolie. Čas plynul pomaly a dával jej priveľa priestoru na premýšľanie.

Pesimista. Snažila sa zahnať myšlienky predstavou Harperinho hlasu, ale nefungovalo to. Túžila zavolať súrodencom, ale nechcela riskovať, že k nim pritiahne neželanú pozornosť. Namiesto toho hľadala v zozname na Vairenovo meno.

Pri ich prvom stretnutí ju nazval cudzím bordelom, za ktorý bol zodpovedný, doteraz tým slovám nerozumela. Nemal ju rád, celé mesiace ju terorizoval pre jedno kopnutie do gulí. Napriek tomu mu skúsila zavolať.

Čakala, že nezdvihne. Zane ho pri úteku zasiahol elektrickým výbojom, Sky zviazala a všetci ho tam nechali ležať na zemi. Práve chcela hovor zrušiť, keď zdvihol. Nespustil sa hologram, počula iba jeho hlas.

„Ryšavá?“

Zasekla sa. Ani nevedela, prečo volala práve jemu.

„Haló? Ryšavá?“

„Hej, som tu.“

„Sedíš na streche?“

„Nie.“

„Tak zdvihni zadok a na nejakú vylez.“

„Nemôžem. Som so Sky, udrela si hlavu.“

„Tak jej pomôž, na streche môže byť aj s udretou hlavou.“

„Nemôžem sa jej dotknúť.“

Nastalo ticho.

„Ktorá?“ spýtal sa Vairen po chvíli. Hneď pochopil, prečo sa nemohli dotýkať.

„Možno obe.“

Nastalo ticho.

„Ja potrebujem pomoc určite!“ zafunel Zane.

Vairen si vzdychol. „Počujem, že si vieš vybrať spoločnosť.“

Namiesto komentovania hlúpostí pozrela na neďaleké dvere. „Dá sa do domov nejako dostať? Nemáte tu núdzové otváranie?“

„Nie, nedá. Ak v nich niekto je, neotvorí vám, nebudú riskovať, že ste Rijánci. Každé mesto má niekoľko núdzových skrýš s bezpečnostnými komorami, ale od všetkých ste ďaleko.“

Napriek čipom ju prekvapilo, že poznal ich pozíciu. „Takže tu máme naozaj len čakať?“

„Áno.“

Stíchla. Na chvíľku. „Vieš, prosím, zistiť, či sú Kevin a Jane v poriadku? A Harper?“

„Aj keď je pekné, ako prosíš, nemám čas. Zostaňte na mieste, prídeme po vás,“ povedal a hovor zrušil. Aj by sa hnevala, keby si neuvedomovala, že mal iné starosti, než kontrolovať jej rodinu.

„Niečo si si od toho sľubovala? Neznáša ťa,“ dodal Zane.

„Možno, ale pre Sky má slabosť.“ A tiež dúfala v zázračný recept na otvorenie dverí.

Minúty ubiehali a čas ich tlačil čoraz viac. Zane privrel oči, šetril si silu. Sky rovnako, zatiaľ čo Lyra sa nedokázala upokojiť. Pohľadom sledila po okolí a desil ju každý hlasnejší zvuk. Aj pri najmenšom pohybe čakala Rijánca a pripravovala sa na útek.

Ticho. Pôsobilo desivo, aj keď pre zmenu znamenalo niečo dobré. Na nočnej oblohe sa objavilo jasné svetlo, vychádzalo z drobného objektu.

„Pripomína to obrázky s ufónmi,“ zamrmlal Zane a ťažkopádne vstal. Mal pravdu, vďaka rozptylu svetla výjav pripomínal mimozemské kreslené obrázky.

„Musíme sa k tomu svetlu dostať,“ vyhlásila sebaisto Sky. Pri pohľade na ich nechápavé výrazy si len povzdychla. „Možno by ste mali na hodinách dávať lepší pozor. Len čo je priestor po útoku zabezpečený, takto označia miesto s prvou pomocou.“

Viac povedať nemusela, s jej pamäťou sa nehádal ani Zane.

Presúvali sa pomaly, kým Lyra so Sky kráčali pomerne svižne, Zane sa ledva vliekol. *On by nás tu dávno nechal.* Napadlo jej urobiť to isté, ale stále mal zbraň a Lyru napriek signálu od vojakov desili tmavé dvory navôkol.

Na ulici obišli zopár mŕtvol. Nemohla si pomôcť, na každú sa zadívala, aj keď to takmer hneď oľutovala. Časť tiel bola iba prebodnutá, iné však mali vytrhnuté kusy mäsa či vnútornosti.

Žiadna Jane, žiaden Kevin.

Prvý raz sa odvrátila až pri rozpáranom tele chlapčeka. Nemal ani sedem rokov, ale to RijáncoV nezaujímalo. Všetko, čo v komplexe hovorili o ich krutosti, mala okolo seba naservírované ako na podnose.

Chvíľu blúdili, než sa dostali na správnu ulicu. K tej ich, aj napriek svojmu mizernému stavu, doviedol Zane. Jeho orientačný zmysel sa ukázal ako najlepší. Lyru pohľad na osvetlenú plochu prekvapil a ohúril. Za ten krátky čas stihli vojaci nielen zneškodniť hrozbu, ale aj postaviť stany a provizórne ohraničenie s kontrolnými stanoviskami. Pri každom postávali dve až tri osoby so zbraňami.

Okrem špeciálnej jednotky sa ulica hemžila ľuďmi, ktorí sa vynárali z každej strany. Ich trojica zamierila k jednej z vojenských kontrol.

„Tričko,“ vyzvala žena v uniforme Sky. Zvierala zbraň a nepustila ju, ani keď si Sky roztrasenou rukou pridvihla látku. Krátko pozrela na Zanovo zakrvavené telo a Lyrino brucho. Po prvý raz si len v podprsenke pripadala trochu nepríjemne.

„Ste infikovaní?“

Lyra prikývla.

Žena pozrela na jej ryšavé vlasy. „Ste z komplexu?“

„Koľko budeš mať ešte otázok?“ vyštekol Zane a priblížil sa k nej. Vojačka nebola jediná, kto v tej chvíli zdvihol zbraň. Jej dvaja kolegovia ich pohotovo namierili Zanovi priamo do tváre.

„USTÚP!“

Zane sa strhol a zarazene zostal na mieste. Vojaci zložili zbrane, až keď nazúrene cúvol. „Potrebujem protijed!“

Jeden z vojakov každému hodil reflexný pásik. „Dajte si to na ruku a vyhnite sa fyzickému kontaktu s ľuďmi. Ak niekoho zámerne nakazíte, nebude vám poskytnutá pomoc. Choďte do stanu číslo dva, nájdete ho na ľavej strane.“

Uvoľnili im cestu. Pred altánkom s veľkou holografickou dvojkou postával aspoň tucet ľudí rôzneho veku. Najmladší vyzeral, akoby končil základnú školu a nemal nijaké viditeľné zranenie, na rozdiel od mnohých iných. Tých ošetrovali lekári v celotelových ochranných oblekoch a práve k nim bez slova zamieril aj Zane.

Kým čakali v rade, Lyra natáhovala krk a hľadala známe tváre. Z ich skupiny nevidela nikoho, ale zahliadla dve dievčatá od Sheredaia. Jej sestry a brata ale nikde nebolo.

Siahla k náramku a skúsila Kevinovi zavolať, no nezdvihol jej. *Pokoj. Zvuky si utlmil už pri Victoriinom únose.*

Victoria bola pilotka. Počas úteku ju vylákali von, zajali a držali ako rukojemníčku. To ona ich mala odviezť späť na Zem.

Napriek logickým argumentom sa Lyra nedokázala zbaviť strachu a zhoršilo sa to, keď sa nedovolala ani Jane.

„Na čo sa, prosím, čaká?“ oslovila Sky staršiu ženu pred nimi.

„Na presun.“

„Presun kam?“ spýtala sa Lyra.

Žena si premerala jej vlasy a od tej chvíle sa na obe dívala zvrchu, akoby jej nestáli za ďalšiu odpoveď. „Neviem, čo bude s vami, ale nás prevezú do nemocnice, kde dostaneme protijed, a potom pôjdeme do karantény.“ Žena sa odvrátila, skôr než Sky stihla položiť ďalšie otázky.

Rasizmus očividne neminul ani Anarchorance. Lyrine ryšavé vlasy boli ako šípka s nápisom: Som zo Zeme. Zachmúrené pohľady miestnych ju však trápili najmenej.

Zane sa vynoril zo stanu, rana mu už nekrvácala. „Nemajú tu ani jednu dávku protijedu.“

Sky mu stručne zhrnula ženine slová. Pri podaní protijedu hrali

rolu minúty, aspoň to im tvrdili v komplexe, a napriek tomu tu len postávali a čakali, zatiaľ čo sa k ich infikovanej skupine pridávali ďalší domáci.

Napokon z altánku vyšla lekárka a vystúpila dopredu. „Obyvatelia planét Spoločenstva, nasledujte ma.“

„A my?!“ vyštekol Zane, akoby už zabudol, čo je to normálny tón.

„Nespadáte pod našu kompetenciu a nemôžete byť prevezení do nemocnice. Pán Maas vydal pokyny, onedlho si po vás prídu.“

Nedozvedeli sa kto ani čo znamenalo „o chvíľu“. Odpoveďou im bol príchod Victorie.

„Tu ste. Ostatných už vedú.“ Nevyzerala ako po útoku Rijáncov, nebola ani len strapatá. Na bezvýraznej tvári sa nedalo poznať, či sa hnevá, hoci po tom, ako ju zajali, musela hnev cítiť.

„Kto?“ spýtala sa Sky.

„Tímy. Lokalizovali ich podľa čipov a práve ich vyzdvihujú.“

„Ako dlho to bude trvať? Potrebujem protijed a...“ začal Zane, ale Victoria mu skočila do reči.

„Ty radšej mlč. Ak by to bolo na mne, žiaden nedostaneš.“

Zane k nej vykročil, ale Victoria sa nepohla. „Dotkni sa ma a splní sa mi to.“

Lyra od nich odvrátila pohľad. Zane bol idiot a Victoria ho zbytočne provokovala. „Je to bežné?“

„Čo?“

„Takéto útoky.“

Victoria zdvihla kútik úst v akomsi pokuse o trpký úsmev. „Musíme unášať ľudí zo zaostalejších planét, aby sme doplnili stavy. Ber to ako odpoveď.“ Potom zdvihla ruku a ukázala na koniec ulice. „Už idú.“

Na osvetlenej ploche pristálo niekoľko nong. Z jedného vystúpili traja muži, no boli ďaleko, aby ich Lyra spoznala. Rozoznala iba tmavomodré dresy a zbrane, ktoré sklopili až tesne pred kontrolným stanoviskom. Vnútri ohraničeného priestoru sa rozdelili, dvaja mierili k nim, tretí sa vydal opačným smerom.

„Zostaňte na mieste bol príliš náročný pokyn?“ spýtal sa Vairen, len čo sa s Jacobom ocitli kúsok od nich.

„Na prednáške hovorili, že po útoku Rijáncov sa vysvieti miesto s prvou pomocou,“ oponovala mu Sky neisto. Hľadela na Vairena previnilo, vyzerala, že sa mu každú chvíľu ospravedlní za to, čo sa stalo pri útoku.

Vairen na ňu pozrel bez svojho typického úsmevu. „Malo mi napadnúť, že ty si to budeš pamätať. Týka sa to iba právoplatných občanov, čo vy zatiaľ nie ste. Do skúšok stojíte mimo väčšinu zákonov.“

Zane chcel niečo povedať, ale Lyra ho predbehla. Hoci sa Vairen, Jacob

aj Victoria tvárili ako profesionáli a nedávali najavo emócie, vedela, že len čo sa ocitnú v skutočnom bezpečí, dostihne ich trest. Nateraz ju ale nič z toho nezaujímalo. „Sú Kevin, Jane a Harper v poriadku?“ Jacob bol z dvojice mužov ten priateľskejší, no otázku položila priamo Vairenovi. Bez ohľadu na jeho časté idiotské správanie si svoju prácu robil poriadne.

„Sú,“ odpovedal, ale ničो v jeho výraze sa jej nepáčilo.

„Čo? Nakazili sa?“ Akoby sa k slonovi usadenom na jej hrudi pridal ďalší.

„Nie, to ste len vy. Ide o Jamesa.“

„Vieme, že je mŕtvy,“ odvetila Sky a ušetrila ho hľadania správnych slov.

„A nie je jediný.“ Nepokračoval, len odvrátil tvár k blížiacemu sa Alimu, jednému z mužov zo svojho tímu. Ten k nim doviedol šesticu unesených z iných skupín.

„Všetci.“

Skôr ako Vairen ohlásil odchod, Lyra zacítila jeho pohľad. Prebehol po jej obnaženom tele, až podvedome prekrižila ruky na hrudi.

„Držte sa medzi nami a nezastavujte, stále tu môžu byť Rijánci. Kým vojaci so sondami neprehľadajú celú oblasť, vždy existuje hrozba,“ varoval ich.

Jacob vyrazil vpred a Lyra s ostatnými ho nasledovali. Vairen s Alim zaujali pozície po bokoch, s Jacobom tvorili trojuholník, v ktorom ich držali. Victoria sa zaradila na koniec a kryla im chrbát.

Než sa dostali z ohraničenej oblasti, Vairen si vyzliekol dres so znakom Anarchorance, pod ktorým mal čierne tielko, a hodil jej ho do hlavy. „Nebudem komentovať, že ti už druhý raz dávam svoje oblečenie.“

Proti svojej vôli sa usmiala. „Ženy sú vraj v mužských tričkách sexi.“

Drzo sa na ňu usmial. „Povedal by som, že to aj ženy v podprsenkách, ale tá tvoja je nejaká obnosená.“

„Hlavne, že si si ju mal kedy obzrieť,“ odvetila a jej nepatrný úsmev sa rozšíril. Obliekla sa, dres bol trochu spotený, ale nestážnovala sa.

Prešli cez kontrolné stanovisko a atmosféra sa zmenila. Jacob, Vairen a Ali zdvihli zbrane a ostrážito sledovali nielen okolie, ale aj príchod oneskorencov. Lyru striaslo, stačilo, aby sa pozrela do tmavých bočných ulíc. Už nemala nôž, ktorý by mohla stískat' v ruke, a tak zatínala nechty do dlane. Hoci sa tomu bránila, v spomienkach sa vracala k udalostiam poslednej hodiny a zdalo sa jej, že opäť počuje rijánsky vábivý zvuk. Prudko dýchala, musela sa pozrieť na ostatných, aby sa uistila, že zvuk bol iba v jej hlave.

„Rijánci nakoniec vyriešili dilemu za mňa,“ šepala Sky. Patrila do

skupiny unesených, ktorých cudzie planéty fascinovali a ani v deň úteku nebola úplne presvedčená, či chce ostať, alebo sa vrátiť na Zem.

„Podľa mňa si niekde vo vnútri vedela, čo chceš.“

„Ostať,“ priznala Sky, „ale neviem, či by som to urobila.“

Lyra na ňu pozrela, no netušila, čo povedať. Sky nakoniec mizernou cestou dostala to, čo si priala. Cesta domov bola pasé.

„Doma som nikoho nemala. Keď som vám hovorila o tých dievčatách, ktoré ma psychicky šikanovali, nepovedala som vám, že medzi nimi bola aj moja sestra.“

Na toto neexistuje ani nadávka. „Tak prečo by si sa vracala?“

„Pretože keď som si prvý raz našla priateľov, všetci chceli odísť. Nechcela som tu ostať sama.“

„Nebola by si sama,“ namietala Lyra, ale i jej to znelo ako prázdne slová. Sky mala pravdu. Väčšina ľudí, s ktorými sa zblížila, chcela utiecť.

„Minimálne Vairen by ti svoju prítomnosť určite rád pripomínal klikmi.“

„Výborné vyhliadky,“ pousmiala sa Sky.

„Viete, že vás počujem, však?“ spýtal sa Vairen. Hlavu k nim neotočil, ale usmieval sa.

Blížili sa k nongám, keď Victoria zdvihla ruku a zamávala. O jeden zo strojov sa opieral Sheredai, niekto mu dal medzičasom zbraň a uniformu.

„Vy traja pôjdete v nongu sami,“ informoval ich Vairen a kývol k poslednému. Ako jediné malo otvorené dvere.

Sky k nemu vyrazila prvá a Lyra ju nasledovala, letmo pritom pozrela na Sheredaia. Prepaľoval ju pohľadom a aj keď v očných súbojoch zvyčajne neustupovala, teraz bez boja nasledovala kamarátku.

„Hlavne si sadnite tak, aby ste sa nedotýkali. Pre štyroch je tam miesta dosť!“ zakričal Sheredai a otvoril druhé nongo, nechal Victoriu a zvyšnú šesticu nastúpiť.

„Pre štyroch?“ zarazil sa Vairen.

„Jeden je už dnu.“

Lyra takmer narazila do Sky, ktorá náhle zastala medzi dverami nonga.

„Nezdržuj,“ zavrčal Zane.

Sky však nepatrne trhlo dopredu. Potom padla priamo na Lyru, ktorá ju inštinktívne zachytila, ale pod váhou jej tela nemotorne klesla k zemi.

„Sky?“ vyšlo z nej zmätene. Posunula ju na zem vedľa seba, aby zistila, čo sa stalo. A hoci počula dupot, nebola schopná od kamarátky odtrhnúť zrak. „SKY!“

Tričko na hrudníku mala roztrhnuté a nasiaknuté krvou. Lyra videla, že rana je hlboká, no aj tak na ňu priložila dľaň a snažila sa zastaviť krvácanie. V panike zdvihla hlavu k nongu, kde ležal mŕtvy Rijánec. V zmätku ani

nepostrehla, kedy a ktorý z mužov ho zastrelil.

„Sky!“ dožadovala sa zúfalo odpovede, no jej priateľke namiesto slov vyšla spomedzi pier len ďalšia krv. Oči mala rozšírené viac prekvapením než strachom. „To nič, budeš...“ šepkala Lyra so slzami v očiach, no kým vetu dokončila, Sky si vzala smrť.

Nie. Toto sa nedeje. Svet sa nezastavil ani nespomalil. Len ona zamrzla a všetko vôkol nej sa zlievalo do machule rýchlych pohybov a zvukov. V šoku dokázala iba hľadiet' na nehybné telo a prázdny pohľad dievčaťa, ktoré v živote takmer nič nezažilo a už ani nezažije. Dievčaťa, s ktorým sa len pred pár minútami napriek všetkému smiali.

Je mŕtva.

Niekoľko k Lyre natiahol ruku, vtedy sa strhla a precitla.

„To som ja,“ povedal Vairen opatrne.

„Ne-nechytaj sa ma, som nakazená,“ vyjachtala roztrasene a pozrela na svoje ruky pokryté kamarátkinou krvou.

„To nič, mám rukavice. Poď, postav sa,“ prihovárал sa jej jemne.

„Je mŕtva,“ vyslovila zdráhavo a objala sa pažami. Po tvári jej stiekli horúce slzy, ale aj keď slová zostali visieť vo vzduchu, nezdali sa o nič skutočnejšie.

„Lyra,“ oslovil ju Vairen potichu a kľakol si oproti nej. Počkal, kým mu pozrela do očí. „Postarám sa o ňu.“

O jej telo. Nebránila sa, keď ju chytil a zdvihol na nohy. „Zničila som ti dres.“ Nevedela, prečo povedala.

„Sheredai, zober ju, je v šoku. Musia sa so Zanom dostať čím skôr do komplexu.“

Niekoľko vytiahol z nonga mŕtveho Rijánca a sedačku prekryl plachtou. Lyra sa pri Sheredaiovom dotyku strhla, ale nenamietala, keď ju potisol dnu a zavrel za ňou a Zanom dvere. O chvíľu nato nongo vzlietlo.

Sklonenou hlavou maskovala úsmev. Sedela v jedálni so sestrami a v neprítomnosti kráľovnej hľadela do varue rovnako ako ony. Prezerala si fotky, ktoré jej Shade poslal pred spaním – kocúr na niekoľko spôsobov.

Karamel rozvalený pod prikrývkou s blaženým výrazom. Karamel s papuľou plnou niečoho, čo mohli byť cukríky. Karamel na Shadovom pleci, zatiaľ čo si umýval zuby, a napokon Karamel, ktorý obsadil vankúš a zabral toľko miesta ako doga. Bonus predstavoval obrázok kocúra natlačeneho v malej krabici, z ktorej mu trčali len labky. Sprevádzal ho text: *Mačacia logika. Je to krabica, musím sa do nej zmestiť.*

Vrátila sa k fotografii so Shadom a jej pohľad mimovoľne znežnel. Vyrušilo ju až Avino zakašľanie za jej chrbtom.

„Prepáčte, že ruším, Vanille, vyžiadala si vás kráľovná. Princezná Venus, vás tiež.“

„Kam máme ísť?“ spýtala sa a vstala. Sestra ju nasledovala.

„Do malej sály.“

Niečo sa stalo. Pri takom nabitom programe by ju matka nevolala od jedla, ak by to nebolo dôležité. *Plus, ide aj Venus.*

Pozrela na dve najmladšie sestry, o dianie okolo seba nejavili žiadny záujem, na rozdiel od prostrednej Vianne. Tá sa tvárila sklamané, a keď s Venus odchádzali, skleslo zvesila plecيا.

„Čo sa stalo?“ spýtala sa Avy, len čo vyšli na chodbu.

„Vaša matka, kráľovná, vám to určite objasní,“ odpovedal Blaise, ktorý sa k nim cestou pripojil.

Vanille potlačila otrávený vzdych. Dúfala, že si na nového člena svojej ochranky časom zvykne, ale Blaise jej liezol na nervy stále rovnako. Báľ sa urobiť čokoľvek, za čo by si u jej matky vyslúžil čo i len škaredý pohľad, a už vôbec nie slovné napomenutie. Neriskoval, všetko muselo byť podľa predpisov.

Ava jeho obavy nezdieľala. „Rijánci. Útočili vo veľkom.“

Než sa dostali do malej sály, podrobili sa niekoľkým kontrolám. Kráľovná sedela za vrchstolom a priestor po bokoch zaberali hologramy

neriatov a neriatiek. Všetci automaticky vstali a položili si ruku na srdce.

Vanille zakryla prekvapenie pozdravom a zamierila k svojmu miestu kúsok od kráľovnej, zatiaľ čo Venus si sadla oproti. Obe čakali na vysvetlenie, no matka namiesto ich privítania hľadela na neriata Sheredaia, ktorý pôsobil nahnevane. Vo Vanille to vzbudilo zvedavosť, poznala ho skôr ako stoického muža tesne po päťdesiatke, ktorému vek pridával na charizme.

„Si si istý, že si praješ práve toto?“ spýtala sa ho kráľovná.

„Nezaslúžia si pomoc, bolo by to plytvanie zdrojmi,“ potvrdil a niekoľko neriatov súhlasne prikývlo vrátane Shadovho otca.

„Nie sme predsa sudcovia ani kati,“ namietol neriati Vellner.

Vanille pozrela na sestru, ktorá vyzerala rovnako zmätene ako ona.

Sheredai zvrátil obočie. „Od teba by som námietky nečakal, je známe, že začleňovacie komplexy neschvaľuješ.“

„Sú dôkazom nášho zlyhania, to áno. Ale aj to, čo sa tam stalo, je naše zlyhanie.“

Sheredai sa mračil čoraz viac, no skôr než vytiahol protiargument, do ich slovnej výmeny zasiahla kráľovná. „Máme tu väčšie problémy, než nakazených pozemšťanov. Hlasujte.“

Vanille, rovnako ako Venus a ich matka, nezdvihla ruku ani s jednou skupinou hlasujúcich. Aj bez počítania videla, že k Sheredaiovi sa pridala viac ako polovica neriatov.

„Keď skončíme, informuj Bastasa Maasa, ale vyjadrenie k úteku nechaj na mňa,“ povedala kráľovná a Sheredai úctivo prikývol.

Aj keď táto časť zasadania očividne nebola určená pre ňu ani pre Venus, rada by vedela, o čo išlo. *Zaútočili Rijánci na komplex?* Nikdy v žiadnom nebola, ale väčšina mala jedinú, dobre stráženú prístupovú cestu. Nedokázala si predstaviť, ako by sa Rijáncom podarilo preklznuť dnu. *Dostali sa aj inde...*

Kráľovná pokynutím udelila slovo neriati Abbeymu. „Bezmenní prepadli ďalšie lode a z jednej zmizol člen posádky.“

Vanille preletela pohľadom po okolitých tvárach, okrem nej a sestry sa však nikto netváril prekvapene. Pravdepodobne o tom už všetci vedeli a išlo o hlavný bod stretnutia. „Čo sa s ním stalo?“

„To nevieme. Bezmenní natiahli do systému vírus a zničili všetky údaje vrátane kamerových záznamov. Posádka po ich odchode zistila, že im chýba jeden člen.“

V strede stola sa zjavil hologram s podobizňou mladučkého chlapca.

„Ronan Darov, sedemnášť rokov, pôvodom z Naru. Niekoľko jeho kolegov vypovedalo, že po vypuknutí poplachu stál na chodbe. Nikto z nich ho nevidel hľadať úkryt a zdá sa, že to on zaviedol pirátov k vode.“

„Nepatrí k nim?“ ozval sa Raveriol a Vanille potešilo, že skrz holografické spojenie necíti jeho typický ťažký parfum.

Abbey pokrútil hlavou. „Pri prijímacom pohovore uviedol, že prácu potrebuje kvôli mladšej sestre. Rodičia im zomreli, a ako vieme, život na Nare nie je ľahký ani s nimi. Overili sme to, Darovova sestra skutočne existuje a aktuálne bola prevezená do štátneho zariadenia. Podľa susedov je Darov starostlivý brat a nenechal by ju tam.“

„Prečo by ho piráti unášali?“ spýtala sa Venus.

„Nevieme,“ priznal Abbey stručne. „V podstate je to nikto.“

„Stalo sa počas prepadu ešte niečo netypické?“ pokračovala princezná.

„Okrem zmiznutého chlapca a zničených údajov nič. Odobrali sme vzorky z vody, na znehodnotenie použili rovnakú látku ako vždy.“

„Čo ak prišli na podvod s vodou?“ spýtal sa Vellner.

„To nepredpokladáme. Analyzovali sme každú nádrž a všetky boli kontaminované.“

Aspoňže tak. Vanille odľahlo. Bezmenní prepadávali dodávky pitnej vody čoraz častejšie, preto vymysleli plán. Anarchorance začala posielat' slanú vodu a tá pitná prichádzala na Valakriu okľukou cez iné planéty. Ak by na to piráti prišli, ohrozilo by to akýkoľvek dovoz z celého Spoločenstva.

„Je možné, že pán Darov vie niečo dôležité?“ spýtala sa kráľovná.

„Určite nie, aspoň nie o vode. Nevedel o tom ani kapitán,“ vysvetlil Abbey.

Nastalo ticho, ktoré Vanille využila na premýšľanie. Načo bol pirátom nevinný chlapec?

„Mohol niečo počuť. Čosi, čo by Bezmenným uškodilo, a pre čo by predstavoval hrozbu.“ Hneď ako to vyslovila, pocítila na koži zimomriavky. Chlapec mal iba sedemnášť, pracoval, aby uživil sestru. *A možno preto umrel.*

Niekoľko neriatov súhlasne prikývlo.

„To by ho rovno zabili,“ poznamenala Venus. Vanille by oponovala, ale nemala čím, poznámka bola na mieste. Ak sa mladíka chceli zbaviť, mohli ho zastrelit' rovno, nemuseli ho unášať.

„Možno ho vzali ako rukojemníka?“ ozvala sa Tanesea Clarici, ako vždy odetá do šiat s vysokým golierom, ktorý zakrýval jej zdevastovaný krk. Doživotná spomienka na stratu dcér.

Kegan Lamaire pokrútil hlavou. „Nie je náš obyvateľ, ako páka by nestál za veľa.“

Nikto z prítomných nemal vysvetlenie, len dohady. Mohli tam sedieť hodiny a na nič by neprišli.